

Κατὰ τον διάσημον Παστέρ τὸ δραστικώτερον καὶ ἐφθνηγοτερον ὄλον τῶν ἀντισηπτικῶν φαρμάκων εἶνε ὁ θειοῦχος ἀνθραξ ἢ τὸ θειοῦχον οἰνόπνευμα, ὅπερ δύναται εὐκόλως νὰ παρασκευασθῇ ἀπαιτοῦν δαπάνην ὀλίγων μόνον λεπτῶν ἀνὰ πᾶσαν λίτραν. Ἐχει δὲ προσέτι καὶ ἐντομοκτόνους ιδιότητας καὶ δύναται νὰ χρησιμοποιοῖται ἐπιωφελῶς εἰς χώρας δασώδεις καὶ θερμάς, οἷαι αἱ τῶν τροπικῶν ὅπου ὑπάρχουσι πολλαὶ φυτεῖαι. Περὶ τῆς ἥδη μεγάλης χρήσεως τῆς οὐσίας ταύτης λαμβάνει τις μικρὰν ἰδέαν ἐκ τοῦ περιστατικῆς, ὅτι κατ' ἔτος ἐξοδεύονται 3½ ἑκατομμύρια χιλιογράμ. αὐτῆς πρὸς καταστροφὴν τῆς φυλλοξήρας.

„Ἡ τέχνη τῆς εὐτυχίας“ ἀποκαλεῖται νέον βιβλίον τοῦ γνωστοῦ καὶ εἰς τοὺς ἡμετέρους ἰταλοῦ φυσιολόγου Παύλου Μαντεκάζα, τὸ ὅποιον, ὡς καὶ τὰ λοιπὰ συγγράμματά του, διακρίνεται διὰ τῆς χάριτος καὶ τῆς εὐστοχίας, μεθ' ἧς ἐκτίθενται αἱ ἰδέαι τοῦ συγγραφέως. Τὸ δωδέκατον Κεφάλαιον φέρει τὸν τίτλον: „Ἡ Νομοθεσία τῆς εὐτυχίας“, περιέχει δὲ μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰς ἀκολούθους παραγράφους.

— Ὅτι ἡ εὐτυχία εἶνε τόσον σπανία πταῖον εἰς τοῦτο μᾶλλον οἱ ἄνθρωποι, παρὰ αἱ περιστάσεις.

— Ὁ καθείς εἶνε εὐτυχὴς κατὰ ἰδιαίτερον τρόπον, οὐχὶ δὲ κατὰ τὸ παράδειγμα ἄλλου.

— Ἄν θέλῃς νὰ ἔχῃς καλὸν ὑπόδημα, πρέπει νὰ πάρῃς μέτρον ἀπὸ τὸν ἴδιόν σου πόδα. Τὰ ἴδιον συμβαίνει καὶ μετὰ τὴν εὐτυχίαν.

— Ταχέως δὲ γίνῃς εὐτυχὴς, ἐὰν ὡς θεμέλιον τῆς ἰδικῆς σου εὐτυχίας θεωρήσῃς τὴν εὐτυχίαν τοῦ πλησίον σου.

— Ὁ εὐτυχὴς δὲν ὀπαιτεῖ τίποτε ἀπὸ τοὺς ἄλλους, οὔτε τοὺς βασιλεύει οὔτε τοὺς ἐνοχλεῖ, ἀλλὰ μεταδίδει γύρω του εὐθυμίαν καὶ φαιδρότητα.

— Ἐὰν οἱ ἄνθρωποι ἤξευρον πῶς πρέπει νὰ ᾔνε εὐτυχεῖς, περιττὰ δὲ ἦσαν πολλὰ ἀναγκαῖα τῶρα πράγματα, αἱ ἀδελφαὶ τοῦ ἔλεους π. χ. καὶ οἱ ἀστυνόμοι, τὰ φάρμακα καὶ αἱ ἀναφοραί.

— Τὰ παιδιὰ εἶνε εὐτυχῆ, ἐπειδὴ δὲν σκέπτονται περὶ εὐτυχίας· οἱ ἡλικιωμένοι δὲν εἶνε τοιοῦτοι, ἐπειδὴ παραπολὺ τὴν συλλογίζονται.

— Ὅστις συγκεντρώνει τὴν εὐτυχίαν του εἰς ἓν καὶ μόνον πρᾶγμα, ἀπλοποιεῖ τὴν τέχνην τοῦ νὰ γίνῃ εὐτυχὴς, ἀλλὰ συγχρόνως δύναται εὐκόλως καὶ νὰ χρεωκοπήσῃ. Ὁμοιάζει τὸν χωρικὸν ἐκείνον, ὁ ἐποίησεν τὸν ἀγρόν του ἑσπείρε μετ' ἓν μόνον εἶδος καρποῦ. Ἐὰν τοῦτο ἀποτύχῃ, ὁ ἀποθάνῃ τῆς πείνης.

— Ὁ εὐτυχὴς ἑτοιμάζει μᾶλλον μετὰ τὴν εὐφορίαν γῆν τῆς Τροσκάνας, ἢ ὁποία παράγει συγχρόνως σίτον, ἔλαιον καὶ οἶνον.

— Ἀντὶ νὸ βλέπῃς ἐπάνω σου, βλέπε καλλίτερον γύρω σου καὶ ὀπισθεν σου.

— Ἡ ἐλπίς εἶνε συνάλλαγμα ἐπὶ τῆς εὐτυχίας, τὸ ὅποιον, ἐφ' ὅσον δὲν ἐξοφληθῇ, ἰσχύει εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου.

— Ἐὰν δὲν ἔχῃς οἰκίαν, μάζευσέ λίθους διὰ μίαν ταιαύτην, ἐὰν δὲν ἔχῃς λίθους, γράφε ἐπὶ τοῦ χάρτου ἓν σχέδιον. Ἐκαστος πρέπει νὰ ἔχῃ εἰς τὸν νοῦν του ἓν σχέδιον, ἓνα σκοπὸν.

— Ὅλα τὰ ἄνθη δὲν γίνονται καρποὶ, καὶ ἐν τούτοις ὅλα εἶνε ὥρατα καὶ εὐώδη.

— Ἡ εὐτυχία ἀπολαύει τὸ παρὸν καὶ ἐλπίζει εἰς τὸ μέλλον.

Περὶ τῶν ἔξεων καὶ τῆς αὐλῆς τοῦ αυτοκράτορος τῆς Ῥωσίας ἐδημοσιεύθησαν ἐσχάτως λίαν περιεργοὶ λεπτομέρειαι, ἐξ ὧν ἀποσπᾶμεν τὰς ἐξῆς κυριωτέρας περικοπὰς. Ὁ Τσάρος Ἀλέξανδρος Γ'. ζῇ ἐν στενοτάτῳ κύκλῳ φίλων, οἱ ὅποιοι ἴμως καμμίαν δὲν ἔχουσι πολιτικὴν σπουδαιότητα. Οἱ περὶ αὐτὸν πάντες σχεδόν, ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες, φέρουσι τὰ ὅψιστα ἐν τῇ αὐλῇ ἀξιώματα, ἐξυφαίνουσι δὲ ἀδιακόπως παντοειδῆς μηχανορραφίας κατ' ἀλλήλων· εἰς αὐτῶν εἶνε καὶ ὁ στρατηγὸς Τσερεβίν, εἰς ὃν εἶνε πρὸς τούτοις ἀνατεθειμένη καὶ ἡ ἐπιβλεψὶς τῆς ασφαλείας τοῦ Τσάρου. Μόνον ἐν τῷ κύκλῳ τούτῳ εὐχαριστεῖται ὁ Τσάρος, πᾶς δὲ ξένος τῷ ἐμπνέει ἀνίαν. Μετὰ πολλῆς ἀγάπης ἐπιδίδεται εἰς σωματικὰς ἀσκήσεις, ὕλοτομεῖ, σαρώνει τὰς παρόδους τοῦ κήπου τῆς Γάτσινας καὶ θηρεύει εἰς τὸ παρακείμενον δάσος. Παρετήρησαν δὲ ὅτι ἡ ὑγεία του εἰς ἐκ τούτου

κατέστη ἀληθῶς ἐπιφθονος καὶ ἡ ὁρεξὶς του ἀνεπτύχθη μεγάλως. Πρὸ τοῦ ἀρίστου καὶ τοῦ γεύματος ἐργάζεται μετὰ τῶν ὑπουργῶν του. Αἱ δὲ φῆμαι περὶ τῶν κατ' αὐτοῦ ἐπιβουλῶν διαδίδονται, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, ὑπὸ τῶν περὶ αὐτῶν, εἰς οὓς εἶνε ἀνατεθειμένη καὶ ἡ αὐστηρὰ ἐπιβλεψὶς τῶν εἰς τὸν Τσάρον προτιθεμένων φαγητῶν· πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸ αυτοκρατορικὸν μαγειρεῖον κλείεται ἐπιμελῶς ἐν ἰδιαίτεροις ἐρμαρίοις, ὧν τὰς κλεῖδας φέρει πάντοτε ὁ maître d'hôtel, γάλλος τις ὀνόματι Béranger, ὅστις καὶ εἰς τὴν τράπεζαν ὑπηρετεῖ μόνον τὸν Τσάρον. Ἡ Αὐτοκράτειρα εἶνε ἀγαθὴ καὶ εὐπροσήγορος δέσποινα καὶ παντὶ τρώγῃ ἀγωνίζεται νὰ διασκεδάσῃ τοὺς παρατυγχάνοντας εἰς τὴν τράπεζαν ξένους, ἵνα μὴ αἰσθανθῶσι τὴν δυσθυμίαν τοῦ συζύγου τῆς. Ὅπως καὶ ἄλλοτε ἡ Αὐτοκράτειρα καὶ τὴν σήμερον ἀκόμη ἀγαπᾷ τὸν χορὸν καὶ τὰς πολυτελεῖς ἐνδυμασίας. Ἡ μεγάλη δούκισσα Μαρία Παυλόβνα, σύζυγος τοῦ μεγάλου δούκος Βλαδιμήρου, εἶνε γυνὴ ἐξόχων προτερημάτων καὶ ἐπεράστου χάριτος, ἀλλὰ πρὸς τὸ παρὸν διατελεῖ ὑπὸ τὴν δυσμένειαν τοῦ Τσάρου ἕνεκα τῆς καταγωγῆς καὶ τῶν συμπαθειῶν αὐτῆς πρὸς τοὺς Γερμανοὺς, ἰδίᾳ δὲ πρὸς τοὺς Βερολινάιους. Τὴν σήμερον ἐξέχουσιν κατέχει θέσιν ἐν τῇ Ῥωσικῇ αὐλῇ ἡ κόμισσα Βυαρναί, ἀδελφὴ τοῦ περιοφίμου Σκόβелеφ. Φοβοῦνται τὸν Τσάρον ἐν τῇ Αὐλῇ, φοβοῦνται αὐτὸν καὶ ἐν τῇ πόλει, ἀλλ' ἔτι περισσότερον φοβοῦνται τὰς πιθανὰς συνεπείας, αἵτινες δυνατὸν νὰ προκύψωσιν ἐκ τῆς νῦν ἐν Ῥωσίᾳ καταστάσεως πρὸς βλάβην αὐτοῦ τε καὶ τοῦ Ῥωσικοῦ κράτους.

Περὶ τῆς χρησιμοποίησεως τοῦ ἀνθρωπίνου δέρματος παριστανόν τι φύλλον ἀφηγεῖται τὸ ἐξῆς ἀξιопερίεργον ἀνέκδοτον, ὅπερ δημοσιεύομεν καὶ ἡμεῖς ἐνταῦθα ἀνευ ἰδιαίτερων σχολίων. Ἄγγλος τις λόρδος ἐπισκέπτεται τοὺς Παρισίους καὶ εἰσάγεται εἰς μίαν συναναστροφὴν, ἀποτελουμένην ἐκ γάλλων ἐπατριδῶν. Εἷς τούτων, ὁ μαρκήσιος Λεβαίρ, ἔφερον ἰδιόρρυθμόν τινα ἐπενδύτην καὶ ἐπίσης ἀξιопερίεργον περισκελίδας· τὰ ἐνδύματα ταῦτα ἐκίνησαν εἰς μέγαν βαθμὸν τὴν προσοχὴν τοῦ ἄγγλου ταξιδιωτοῦ. Ἐν τῇ αὐτῇ συναναστροφῇ ἦτο παρὼν καὶ δούξ τις, ὀνόματι Βελκούρ, γνωστὸς διὰ τὴν περιεργειάν του. Ἀνεκοίνωσε λοιπὸν ὁ ἄγγλος πρὸς αὐτὸν τὰς ἰδέας του ἐπὶ τῇ ἐλπίδι, ὅτι οὗτος διὰ τῆς περιεργείας του θὰ κατάρθου ν' ἀποκαλύψῃ τὴν ἀρχὴν καὶ τὴν ποιότητα τῶν ἐνδυμάτων τούτων. Ὁ Βελκούρ παρεκάλεσε τὸν ἄγγλον νὰ τὸν συστήσῃ εἰς τὸν μαρκήσιον, ὑποσχόμενος ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θὰ τῷ μετέδιδε πληροφορίας περὶ αὐτῶν. Ἡ αἵτησις του ἐξετελέσθη καὶ μετ' οὐ πολὺ ἔφερον ὁ δούξ τὸν λόγον ἐπὶ τῶν περισκελίδων τοῦ μαρκησίου. „Σὺς ἀρέσουν, ὡς βλέπω, τὰ ἐνδύματά μου, εἶπεν ὁ μαρκήσιος, καὶ δὲν ἀπορῶ διὰ τοῦτο, ἐπειδὴ κανείς ἄνθρωπος δὲν ἐφόρεσε μέχρι τοῦδε τοιαῦτα. Βλέπω ὅτι παρατηρεῖτε μετὰ προσοχῆς τὸ σημεῖον τοῦτο ἐπὶ τοῦ στηθους μου καὶ δὲν δύναμαι ἄλλως νὰ πράξω, παρὰ νὰ Σὰς διηγηθῶ τὴν ἱστορίαν τοῦ ἐπενδύτου καὶ τῶν περισκελίδων μου τούτων. Ἡμέραν τινα, ἤρξατο διηγοῦμαι ὁ μαρκήσιος, διηρχόμεν τὸ δάση τοῦ κτήματός μου ἔφιππος ὅπως εὗρω τὸν ἀδελφόν μου, ὅστις πρὸ δύο ἡμερῶν ἐξελθὼν δὲν εἶχεν ἐπιστρέψει, καὶ κατὰ τύχην ἐξέρχομαι τῆς συνήθους ὁδοῦ. Εἰς πυκνὸν τι μέρος τοῦ δάσους βλέπω ἀπὸ τοῦ κλάδου ἑνὸς δένδρου ἓνα ἄνθρωπον κρεμάμενον. Καταβαίνω τοῦ ἵππου, πλησιάζω καὶ βλέπω τὸν ἀδελφόν μου — νεκρόν. Ἐν τῷ θυλακίῳ του εὕρισκω τεμάχιον χαρτίου μετὰ τῶν λέξεων: „Αὐτὸ εἶνε τὸ πτώμα τοῦ Ἐκτορος Ἀντωνίου Λεβαίρ, συνταγματάρχου καὶ ἐπατρίδου, φονευθέντος καὶ κρεμασθέντος ἐδῶ ὑπὸ τοῦ πολιτοῦ Παύλου Ὁβουᾶ, στρατιώτου τῆς δημοκρατίας. — Κατεβίβασα τὸ πτώμα καὶ ἐπέστρεψα μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν ἑπαυλίαν μου. Ἐθαψα τὸ λείψανον, ἀλλὰ τὸ δέσμα του τὸ παρέδωκα εἰς τὸν βυρσοδέψην. Ἐκ τοῦ δερμάτος ἐκείνου κατεσκευάσθη τὸ φόρεμα τοῦτο. Ἐδῶ — εἶπε δεικνύων τὸ ἐπὶ τοῦ στηθους του σημεῖον — εἶνε τὸ μέρος ὁδόν ἐν τῇ σφαίρᾳ τοῦ δολοφόνου εἰς ἣν ἔλαβον εἰς τὴν καρδίαν. — Εἰς τὸν βίον ἡμεῖς πάντοτε ἡνωμένοι καὶ μετὰ θάνατον δὲν ἐχωρίσθημεν. Ἀλλ' ὁ Παῦλος Ὁβουᾶ κατέστη τὸ ἀντικείμενον τοῦ ἀσπόνδου μίσους μου.“ — Ὁ μαρκήσιος ἐτελείωσε τὴν διήγησίν του ἠσυχῶς καὶ ἡτοιμάζετο νὰ ἐγερθῇ, ὅτε ὁ ἄγγλος παρετήρησεν: „Ἀλλὰ αἱ περισκελίδες, κύριε μαρκήσιε; Περὶ αὐτῶν δὲν μᾶς εἶπατε ἀκόμη τίποτε.“ — „Αἱ περισκελίδες; ἡρώτησεν ὁ μαρκήσιος ὑπερηφάνως ἀποβλέπων πρὸς τὰ Inexpressibles αὐτοῦ — αἱ περισκελίδες κατεσκευάσθησαν ἐκ τοῦ δερμάτος τοῦ Ὁβουᾶ.“